

ecouri paralele

Ursu Marian Florentin

mai știi lanurile de porumb
deșirându-se în ecouri paralele?
ți-ai sfâșiat rochia alergând
desculță după o sperietoare de ciori
după o umbră de pasăre,
mai știi lanul de porumb despicat
în care te-am pierdut înainte de a te cunoaște?
ți-ai fost peticit rochia cu un porumbel trist,
în timp ce eu ascultam desfrunzirea
cu urechea stângă
și glasul pământului cu urechea dreaptă
iar tu spuneai că auzi un pian în vânt
și scrâșnete de fluturi
peste creștetele oamenilor
care nu voiau decât să se mai rotească
încă odată cu planeta
în jurul propriei axe,
mai știi lanul acela de porumb în lapte
numai bun de pieptănat
în care îți căutam picioarele prea lungi
de atâta apus
- mulțumesc pentru tot îți spuneam
dar trebuia să te cunosc
înainte de a ne mistui în propriile
cearcăne
înainte de strigătul sufletului în pustiu
dar am să te las să mă mai împresori
odată la o răscruce de tăceri
cu orizontul coapselor tale,
totuși, din mijlocul rugului
auzi și tu munții prăbușindu-se în serpentine,
viorile de mătase coborând printre maci,
auzi pianul care se rotește în vânt,
pentru Dumnezeu,
secundele în delir
le auzi?